

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 307.

Femte Session.

96de Møde.

Løvedagen den 25de Februar.

(Fors.)

Jagerslev (fortsat): Jeg har f. Ex. selv været i det Tilfælde, at jeg i 8 Maaneder har maattet lade et saadant hygt Lyende forpleie, men jeg mener dog, at denne Bestemmelse ikke bør hæves. Dersom man mener, at den Lyendalder, som nu er gjældende, nemlig 28 Aar, er for lang, hvad jeg meget gjerne indrømmer, saa kan man efter min Mening gaae betydelig dybere ned, ja indtil 22 Aars Alderen, som er den Alder, til hvilken Udskrivning til Militærtjeneste finder Sted, men det forekommer mig meget betænkeligt i Almindelighed at hæve denne Forpligtelse. Jeg vil ingenlunde betage det unge Lyende den Leilighed, det ved den forandrede Lovbestemmelse kan have, til mulig at gjøre sin eneste Formue, nemlig Arbeidskraften, saa frugtbringende som muligt, men jeg troer, at naar man strax efter Confirmationen aldeles overlader det unge Menneke til sig selv, saa løber det i moralsk Henseende en ikke saa ringe Fare. Hvad især den kvindelige Deel af Befolkningen angaaer, saa forekommer det mig besynderligt, at den ubetinget, naar den ønsker det, kan ernære sig paa hvilken Maade, den maatte finde det fordeelagtigt. Jeg taler ingenlunde her om den bedre Deel af Lyendeclassen, som Gudstæloer er Fleertallet, men jeg taler om den Deel af Lyendeclassen, som ikke kan taale denne Fristhed, og for hvem den efter min fulde Overtøyning vil blive en Fordærvelse. Jeg troer derfor, at der vel kunde være Grund til at forandre denne Deel af Loven. Paa den anden Side mener jeg, at hvad der tidligere i

Lovudkastets § 15, som nu i Landstthinget er bleven § 14, var bestemt om, at Lyendet skulde flytte med Huusbonden indtil 6 Mill, er høist ubilligt mod Lyendet; jeg troer, at hvad Landstthinget i den Henseende har foreslaaet, er mere hensigtsmæssig. Jeg troer, at det i Reglen vil være det Almindelige ved Omsætning af Eiendomme, at man søger at formaae de tjenende Personer til at indtræde i Kjøbersens Tjeneste; jeg troer i Reglen ikke engang, at Salgeren attraaer at faae sit Lyende med sig, det maatte ialtfald være en ganske enkelt Person, en Kudst eller anden saadan Mand, man havde særdeles Tillid til, men Reglen vil nok være, at man søger at formaae dem til at blive hos den nye Erhverver af det Sted, man har behoet. Man har ansørt, at det i Kjøbenhavn vilde medføre Uleilighed for de Familier, som tilbringe Sommeren paa Landet; jeg mener, at disse ærede Familier maae i Forveien være forberedte derpaa, og antage deres Folk paa saadanne Betingelser, at de maae tjene dem ligesaa vel de Maaneder, de ligge paa Landet, som de Maaneder, de boe i Byen, og jeg mener, at det Slags Forhold bør der, i en Lov, som skal gjælde for hele Riget, ikke tages det allermindste Hensyn til. Endvidere har jeg fundet en Bestemmelse i Lovven, som jeg heller ikke troer er heldig, som efter min Mening vil bevirke det Modsatte af, hvad der derved er tilfjet; det er nemlig, at man i det oprindelige Udkast § 65, den i Landstthinget vedtagne § 59, har ladet Bestemmelsen om Skudsmåal vedblive. Det er nemlig af Landstthinget foreslaaet, at det skal beroe paa Huusbonden, om han vil afgive noget Vidnesbyrd om Lyendets Forhold i Tjenestetiden. Det vil visseelig have tilfølge, naar en saadan Bestemmelse blev gjældende,